

LBRIS

We know
books

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6,
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.librariaeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice (CNCS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NICHIFOR, VICTOR

Epoca Lu (Op. 2) / Victor Nichifor. - București : Eikon, 2026
ISBN 978-606-49-1734-8
821.135.1

DTP: Mihăiță Stroe

Editor: Valentin Ajder

Victor Nichifor

Epoca Lu (Op. 2)

E I K O N

București, 2026

Cuprins

Partea întâi	5
Partea a doua	14
Partea a treia	31
Partea a patra	40
Partea a cincea	53
Partea a șasea	70
Partea a șaptea	85
Partea a opta	101
Partea a noua	115
Partea a zecea	127
Partea a unsprezecea	142
Partea a douăsprezecea	158
Partea a treisprezecea	173

Partea întâi

Fantastic! Ești Fantastic! Iubite mai ușor decât aerul, dirijabil din umbră, îți dau foc și-mi răspunzi cu vuiet: crești într-un icosaedru gata să mă înghită, mă prinzi într-o nacelă prin nenumărate fire, îți conturezi unghiurile, fețele prin care odată mi-ai mișcat sufletul. Ești fantastic, te ridici de la sol și mă hurducăi, mă faci să râd, să ard în tine cât mai adânc. Îmi dai senzația că toată lumea este a noastră și îmi iei glasul, mă ajuti să ignor că cei ce-și văd binele prin noi ne vor locului până ne vor putrezi oasele. Pe fază, ne înălțăm înainte ca ei să poată pune laba pe noi, ne înălțăm, ne înălțăm și ne strecurăm printre nori, printre trăsnete și fulgere, pregătiți să zgâlțâim lumea din țâțâni, să devenim noi înșine.

Totul pentru o viață de clasă: casă întorcându-se după punctele cardinale, vacanțe exotic-parfumate, limuzine la scară, restaurante sofisticate. Trag de tine, trag de sfori cu mari speranțe, totul pentru o viață într-o lume unde se produc filme în care fericirea este norma unei vieți standard! Adio gropi, poluare, gunoi, ajută-mă, tu, dirijabile, iubite cu douăzeci de fețe înflăcărate, adio peștișori și zâne cu zoioși, adio pietre de moară de care ăștia te țin legat oricât te-ai zbate – avem combustie internă, avem certitudinea că suntem destinați să trăim într-o

țară unde ne putem juca cu viața și câștiga, unde tu vei putea scrie cele mai pe fază poezii din lume, cele mai faine.

Continui să trag de sfori în timp ce, tot mai jos, harta orașului ne face micios din ochi; cartierele își pierd mirosul greu, seriile de blocuri unde toți acești ani ne-am învățat în jurul cozii apar drept un joc inofensiv de domino, iar gheara ce ne-a ținut la pământ fără aer ia nuanțe din tinerețea noastră frumoasă. Hei, iubite!, nu te lăsa păcălit, nu uita că încă suntem tineri, în sfârșit eliberați de săptămână după săptămână muncită chinuit, de spectrul sfârșitului băgat pe gât, sfârșit ce te ademenește prin poezii așteptându-te să le scrii, să te minți. Hei!, iubite mai ușor decât aerul, am pus totul pe hârtie de prea multe ori, a venit vremea să ne reinventăm, să lăsăm pe loc prietenii fără tupeu, rudele, pe care eu – Bebe, dintr-o constelație devenită Lu – o să le invit în lumea noastră fabuloasă.

Mioritic plai, *Good Bye* – te vom vedea legal peste nu știu câți ani! Înălță-te, iubite, înălță-te cât gura mea cu foc te poartă spre Canada! Fără șagă, înaintăm printre curenți de aer nebântuiți, magneți răsuciți, ne avântăm dincolo de lună, de influența subversivă a amintirilor dulci. Da, suntem pregătiți să ne batem pe burtă cu mai-marii ce strunesc frâiele lumii, lăsând în urmă doar neșansa de a ne fi născut într-o bătătură

ca patria mea. Te rog, nu-mi spune că sunt meschină, că tu erai fericit în spațiul tău poetico-

fictiv! Noi existăm cu adevărat, mă cunosc dincolo de orice orgoliu manifestat naiv sau de vreun capriciu punk-tat fragil: îți sunt gura din umbră, flama ce-ți dă curaj – oferă-ți șansa să te împlinești dincolo de imaginea unui poet ce tot visează la o sine-cură, incapabil să se imagineze într-un centru de lume.

Sus, tot mai sus, doar noi am fost olimpici! Și am vertigo de la stele, viziuni duble date de proximitatea găurilor negre, vezi arsura cozilor în comete, fii atent la extra-terestrii propulsați prin dansuri marțiale, marțieni – născuți în cele trei ceasuri rele! Și dirijabilul meu drag trepidează din toate cele, se rosto-învârtește și parcă-mi zâmbește, îmi șoptește că sunt, fără glumă, cea mai fermecătoare sarcină perfectă din cosmos, cea mai activă, sublimă sarcină – dar dacă nu trag de sfori mai încetișor risc să-l pierd fără drept de apel.

Grație muzelor ascunse în mine, ajungem din nou pe linia de plutire. Realiniați, vânam viteza luminii și pielea mi se decupează de pe vertebre, recapitulăm istoria lumii dincolo de protobacterii. Înregistrăm dovadă clară că pe Terra au trăit multe alte cupluri ce și-au luat viața în mâini și au sculptat-o după înfățișarea lor, surzi la campaniile electorale naționaliste, orbi la manualele de istorie.

La o asemenea viteză, riscăm să ne pierdem capul. Întorcem spațiul pe dos, decelerăm în cadru sinem-os, în regat electron: Lu-mea unde acel ce-i uns în general fără efort e, de fapt, un mare cap-oral.

Sarcina electronilor, negativă, e de a-mi distruge logodnicul, iubit cu douăzeci de fețe înflăcărate; sarcina lui sunt eu, în acest spațiu apărut înainte de vreme – de aceea?, din corpul meu de odinioară au rămas la vedere doar buricul și două vertebre.

Lupt încercuită de electroni ce apar și dispar, apar și dispar, sunt azvârlită în minimuri de potențial energetic, orbită de jocuri de luminițe și, zăpăcită, parcă nici nu mai știu încotro m-am avântat. Sunt încercuită de electroni dispuși în felurite formații de atac: pemeuri, agheuri și mitraliere, romanuri și melevedereuri, sarbacane, taburi și aruncătoare de grenade: un fel de țânțari prin ureche, așa cum îi resimt acum: gădilă pe vertebre. Complet zăpăcită, răspund din instinct: îi neutralizez și-i logaritmez, și-i înmulțesc cu noi încercuitori, și-i depozitez, și-i adun cu noi încercuitori, și așa, înainte să se prindă ce are loc: $-e^- + e^-$ e zero.

Lupta s-ar duce pe linia unui curent semnificativ mai agresiv dacă n-aș avea un suflet ce plânge atât de ușor la filme, un trup pe care nu-l mai recunoaște nimeni; în plus, jur, sunt îndrăgostită, incapabilă să ripostez la urâciunea sufletului, la acțiunile electronilor puși să mă înghită, concepuți să prindă puteri atunci când sar pe noi orbite.

Protejați de materie întunecată, vrăjmașii își întind năvodul ce extrage spațiul din tot ceea ce atinge iubitul meu dirijabil. Ajung să le dibui strategia numai atunci când puținele mele celule rămân fără

mitocondrii, ribozomi, fără nucleu; concomitent senzația de viitor dispare, tot ce gândesc se destramă, tot ce ating de iubitul meu. Mor, n-am niciun dubiu, mor și mor de m ori, și, fără să înviez, mă pierd dezintegrată într-un joc de particule fără Dumnezeu. Cu un ultim efort, strig din adâncul lumilor: „Piua! Piua! Stop joc!”

„Stop joc!” Moartea cosmică îmi prinde dușmanii de colți, îmi oferă o șansă: și, așa cum un extra-terestru ar aranja o coală de hârtie peste aceeași coală de hârtie, pe care ar aranja aceeași coală de hârtie, puținul spațiu rămas mi se oferă pentru a-l așeza pe spațiul rămas, pe spațiul rămas purtat din inerție, pe spațiul rămas purtat din inerție... și ajung să mă întreb dacă furnicăturile ce mă întreține chiar pleacă din mine, dacă gândurile mele menite să ia piuitul altora chiar există, dacă pot da naștere la spațiu, la spațiu, la spațiu, la cât mai mult spațiu?

Bong! Bang! Nu-i de glumă, spațiul chiar prinde forme, forme în mare măsură vizibile! Fericită, preafericită, sunt înmărmurită de presiunea pe care această nouă lume o exercită, amețită sub pulsul a miliarde de electroni speriați cumva de noi, grăbindu-se să declame, fiecare în ritmul său: „Fiți isteți și profitați de mine: electron, sol împăciuitoare. Cu ajutorul vostru vom desemna președintele din sarcină, modul de gospodărire: 0,00000000000000000016 C. Prim-ministrul, cu Leana lui sau cine știe cum, va fi cel mai bun, înainte de toate va fi pace. De nu, vom

vedea și veți putea pleca în Canada, vom, ce mai, vom, vom, ăăă... vomăăă..."

Oare ăștia își închipuie că pot fi luată drept fraieră? Cât mai e timp, împart Canada, împart tot spațiul la timp, împart și apar alergând, iubite mai ușor decât aerul, dirijabil din umbră, îți dau foc și-mi răspunzi cu vuiet: îți conturezi din nou unghiurile, cele douăzeci de fețe înflăcărâte prin care cândva mi-ai mișcat sufletul, capeți energie internă pe care o poți canaliza împotriva celor care ne vor o apă și-un pământ. Cu fiecare mișcare (bat-o vina, relativă) prindem o dimensiune – adio spațiu tridimensional, nu-i vreme de tine, tot înainte spre nenumărate dimensiuni: doar noi, vizibili precum un gând subțire.

Ei bine, existăm cu adevărat. Ăștia au pus în practică zaua de bicicletă și pretind că au demonstrat inexistența lui Dumnezeu în mod riguros. Drept e, precum un gând subțire, am ajuns de suntem însuși spațiul în Lu-mea ce are un număr infinit de dimensiuni introdus într-un creier de om. Iubite, spațiul ca noțiune este unul; noi, infinit împărțit la doi. Conform științelor moderne, q.e.d., Tu ești Eu.

*

Tu ești Eu? Chiar așa? Tu ești Eu? De ce m-am lăsat manevrat de Lu? De ce-am tăcut mălc? De ce? De ce o mie de întrebări topăind în mine, aparent dorindu-mi binele?... Cine sunt eu? Pe linia unui

dirijabil sub forma unui icosaedru, de ce Lu m-a încurcat în firea, în firele corpului meu? Precum un gând subțire, chiar am sărit din cosmos în imaginarul forte, în cadru sin-em-os? Chiar am împărțit tot spațiul la timp? Tu ești Eu?

E greu. Bag seamă, împreună cu Lu a mea sunt nu o cifră, ci număr irațional învelind câmpul magnetic planetar de-acum, de miliarde de ani. În sistem inerțial mă regăsesc, parcă, cam albastru: dar nu așa cum un om ca Myron vede albastru, ci așa cum eu văd albastru, dar cum văd eu albastru? Cine sunt eu cu adevărat? Curbura spațiului în jurul stelelor? Mirosul unor ciorapi răriți, gustul unei ciocolate calde? Situația e ușor albastră, ușor roșu-galben-și-albastră, însă suficient de coerentă să pot pune degetul pe rană: nu mă recunosc, nu recunosc nimic în preajmă; nu tu gropi, poluare, gunoi, nu tu peștișori și zâne cu zoioși, dar nici tu două limuzine pe-un nume, ori aroma suburbiilor unui centru de lume.

Nu tu Nimic și mă plictisesc de mor, deși am ajuns să învelesc firele din care-i urzit spațiul înconjurător. Nu tu filme, nu tu familii fericite, nu tu politicieni Hopa-Mitică ce cad în fund și se ridică, nu tu petreceri fine, emisiuni explozive, nu tu Lu, nu tu mu, mu tu nu, lenevesc în propria minte și, ușor-ușor, pun pe mine grăsimi. În acest timp, civilizații inteligente se bat cu pumnul în piept: „Universul e în expansiune! Eureka! Universul e în expansiune!”

Chiar așa? Universul e în expansiune? E apetisant să faci declarații existențiale larg acceptate de mase; să-ți umfli mintea cu speculații pe care nu le poți cuprinde. Dar eu Nu Mai Suport! Nu Mai Suport! Sunt singur, sunt al naibii de singur, o arătare, o întruchipare postată la masa de scris. Simt că mă prăvălesc, că-mi pierd momentul irevocabil. Găsesc plăcere în a mă contrazice și nu regret nimic.

Dar stai! Stai!! Spre linia orizontului apar semne ce aduc a viață adevărată: o unghie dată peste cap, un ciot de os într-un salt mortal; o dendrită aici, acolo un creier forfotind înflăcărat; un index îndreptat spre mine, prin mine, reflectat pe fundalul unei artere întortocheate ce pulsează, pulsează, dă viață. Da, exact, în sfârșit: o art-eră, visul meu dintotdeauna, o eră ce răspunde dorințelor mele ascunse – artă înflorind într-o așezare urbană cu vile și arhitecturi kupkiene, cu oameni ce poartă poezii pe tricouri, cu părul în vânt, cu privirile deschise în tablouri.

Pe șosele, conform autorilor sculpturilor din elevație, automobilele au extinse aripi, solo de chitare din epoca McCartney – în timp ce Soft Machine înlocuiesc bubuitoarele tobe de eșapament. Purtați de ritmul flecurilor mele, polițiști se dau în spectacol de balet, în timp ce tu, Myron-prietene, la dreapta mea, te văd, arzi de nerăbdare să te iau la dans. Cerșetori imită balade acompaniați de puradei pe poante, oameni de treabă împart subiecte de artă. Așa merită să trăiești mii și mii de ani!

Myron, dă-mi, te rog, mâna! Așa, un-doi-trei, un-doi-trei, pietonii aplaudă cu gura căscată pașii noștri de vals, un-doi-trei, un-doi-trei. Bravo! Bravo!! Fii atent la sculpturile încastrate în șosele, așa, un-doi-trei, un-doi-trei, ești un dansator de mâna întâi. Vii și te depărtezi din prim-plan, un-doi-trei, un-doi-trei, în fond te visez mai în fiecare noapte; apari și dispari, apari și dispari, dispari, reamintindu-mi că, la urma urmei, trăim sub semnul Epocii Lu, iar tu, uneori parcă nici eu, nu ai niciun cuvânt de spus.

De jur-împrejur, imaginile își pierd consistența, o iau în derivă la vale, la deal, la mama naibii. Spațiul dintre noi devine ireal, pe punctul de a ne oblitera pașii de vals. Viața mea în curs de formare îmi dă semnale de alarmă. La granița ei, moartea vrea să cred că dracul nu-i atât de negru, că trebuie să trag de mine în continuare. Înșelătoare sau nu, eu iubesc această moarte; oarecum paradoxal, dragostea mea pentru ea îmi cere să trăiesc la maxim. Cu ea în suflet. Cu Myron. Cu Lu, pierdută în mine, ciupindu-mă, întorcându-mă pe-o față și pe alta, împingându-mă să dau totul din mine înainte să ajungem îngropați de viața de zi cu zi, fără sfârșit, în care poți respira adânc, liniștit.